

Οἱ γι-ἄσπροι μαῦροι γίνονται κ' οἱ ροιδινοὶ ῥαχλιάζουσι
κι οἱ τρανταφυλλοπρόσωποι πᾶν γνωρισμὸς δὲν ἔχουν
(ἐκ μοιρολ.) Γορτυν. Διὰ τὴν σημ. ταύτην πβ. Σούδ. εἰς λ.
«σύνθημα... σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῶ τῶν
οἰκείων διδόμενος». 2) Γνωριμία 1, τὸ ὅπ. βλ., "Αθ.
— I. Δραγούμ., Ἑλλην. Πολιτισμ., 198. Σταμάτ., 175 —
Λεξ. Πρω.: "Οχι πὼς ὑποτάζομαι θεληματικά... ἀλλὰ ὁ
γνωρισμός μου μὲ τὰ ισόβια δεσμά μου μὲ κάνει καὶ αἰσθά-
νομαι σὰ νὰ ὑποτάζομαι θεληματικά I. Δραγούμ., Σταμάτ.,
ἐνθ' ἄν. Χρειάζεται γνωρισμός μας τέλειος μὲ τίς πηγές τῆς
νεοελληνικῆς ζωῆς I. Δραγούμ., Ἑλλην. πολιτισμ., ἐνθ' ἄν.
Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 3) Τὸ νὰ γνωρίζει τις, τὸ εἰδέναι Λεξ.
Βάιγ. Γαζ.

γνωριστής ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω.

Ἄνθρωπος τὴν ἱκανότητα τοῦ γνωρίζειν, τοῦ διακρίνειν:
Γνωριστής 'ς τ' ἀφιόνια - 'ς τὰ καπνά.

γνωριστικός ἐπίθ. Πάρ. (Νάουσ.) — Λεξ. Ἑλευθε-
ρουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ω ρ ι σ τ ὶ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
- ι κ ὶ ς.

Ἄνθρωπος τὴν γνῶσιν, ὁ χρήσιμος εἰς ἀναγνώρισην,
ὁ δηλωτικός ἐνθ' ἄν.: Εἶχεν παπᾶ γνωριστικό του, συμ-
βουλάτορα τὸν φῖνει 'ς τ' ἀρχοδικό του Πάρ. (Νάουσ.) Ἡ
λῶβα 'ς τὴν ἀρχὴν γνωριστικά της δὲν ἔχει (λῶβα = λέπρα)
Λεξ. Δημητρ.

γνωριστός ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἐγνωρι-
στός Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Ε 649
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.)

Ἄνθρωπος εὐκόλως ἀναγνωριζόμενος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἐγνωριστή 'ς, ἀάπη μου, ἀπὸ τὸ τυροξύστη
(ἐπὶ τῶν ἀπὸ μικροῦ τινος ἐλαττώματος εὐκόλως προδι-
δόντων τὴν κακὴν των διαγωγὴν) Κάρπ. || Ἄσμ.

Τὸ ζάλο σου 'ναι γνωριστὸ κι ἄδρας μου τὸ γνωρίζει
(ζάλο = βῆμα) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ., ἐνθ' ἄν.
«Ἐτοῦτος εἶναι γνωριστὸς 'ς τὸ 'να κ' εἰς τ' ἄλλο πλάι,
καιρὸς εἶναι πὺ τὸ 'χασα, καὶ νὰ σοῦ πῶ πῶς πάει».

γνωρός ἐπίθ. Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω ἀναδρομικῶς. Βλ. Γ. Χατζιδ.,
MNE 2,41.

Γνωστός, γνώριμος.

γνωσεύω Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Πάνιτσ.) κ.ά.
Παθ. μετοχ. γνωσεμένος Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περουλ.
Ρόδ. κ.ά.) — Κ. Θεοτ., Καραβελ., 66.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ν ὠ σ η.

Γίνομαι συνετός, νουνεχὴς ἐνθ' ἄν. Μὴ δὲ βαράης τὸ
παιδάτσι, θὰ γνωσέψη μὲ τὸ τζαιρὸ Πελοπν. (Ξεχώρ.) Νὰ
ιδῶ πότε θὰ γνωσέψη, ρὲ κακόμοιρο (αὐτόθ.) β) Μετχ.
ἐπιθετ. συνετός, νουνεχὴς ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἀνέμγαλες αὐ-
τὲς καὶ σὺ γέροντας, γνωσεμένος ἄνθρωπος Κ. Θεοτ.,
ἐνθ' ἄν. Συνών. μ ν α λ ὠ ν ω.

γνώση ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερ. Οἶν.) Τσακων. (Μέλαν.
κ.ά.) γνώσ' βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Σαντ. Τραπ. Χαλδ.)
γνώσ' Εὐβ. (Λιχάς) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἶν.) Λέσβ.
Μακεδ. (Δρυμ. Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Φθιώτ.)
γνώση Κύπρ. Πληθ. γνώσᾱ τά, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γ ν ὠ σ ι ς. Διὰ τὸν πληθ. γ ν ὠ σ ᾱ
βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 1,401 καὶ 2,70. Ὁ τύπ. γ ν ὠ σ ι ς καὶ
Βυζαντ. Πβ. Μαχαιρ. 1,640 (ἐκδ. R. Dawkins) «πολομῶ
σου νῶσιν, ὅτι μετὰ ἀληθείας ἐγροίκεσα τὸ πῶς ὁ σουλτά-
νος εἶναι πολλὰ ἀνγγρισμένος μετὰ σου».

1) Τὸ γνωρίζειν, τὸ γινώσκειν, ἡ γνωριμία τῶν πραγμά-
των Ἀμοργ. Ἡπ. (Νεγᾶδ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἑράτυρ.) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Ὁθων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — I. Ζερβ.,
Τραγ. καλ. καιροῦ, 32.2 — Λεξ. Μ. Ἑγκυκλ. Ἑλευθερουδ.
Δημητρ.: Μικρὰ ἡμάστενε ἀμάθητα, δίχως γνώση Ὁθων.
Λαμβάνω γνώσιν (= ἐνημεροῦμαι, πληροφοροῦμαι) λόγ.
κοιν. Φέρω εἰς γνώσιν (= πληροφορῶ, καθιστῶ γνωστὸν)
λόγ. κοιν. || Φρ. Ἐχουσι γνώσιν οἱ φύλακες (πρὸς τοὺς πα-
ρέχοντας περιττὰς συμβουλὰς. Ἡ φρ. ἀπὸ τροπάριον τῆς
ἀκολουθίας τοῦ ὁρθρου) λόγ. σύνθηθ. || Ἄν δὲν καὶ ἄνθρω-
πους, γνώσ' δὲ μαθαίν' Αἰτωλ. || Ποίημ.

Ἀρπαξες πλούτια ἀπ' ὅσα κρατεῖ

ἡ γνώση κρυμμένα

I. Ζερβ., ἐνθ' ἄν. 2) Φρόνησις, σύνεσις, εὐβουλία κοιν. καὶ
Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.):
"Οποῖος δὲν ἔχει γνώση, αὐτὰ παθαίνει. Χρειάζεται γνώση
γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀνθρώπος μὲ γνώση κοιν. Γνώσιν
νὰ εἶχες, αἰτίκα δουλείας κ' ἐποίκες Πόντ. Νὰ λελέβω τὰ
γνώσας i-σ' (= νὰ χαρῶ τὴν γνώσιν σου) αὐτόθ. Ἐσὺ κ'
εἶς γνώσ' Τραπ. β) Μετὰ τῶν ρ. β ἄ ν ω καὶ μ α θ α ἰ ν ω
μεταβ. καὶ ἀμτβ., σωφρονίζω, σωφρονίζομαι κοιν. καὶ Τσα-
κων. (Μέλαν.): "Ὅσα κι ἂν ἔπαθε, γνώσιν δὲν ἔβαλε. Θὰ
σοῦ δώσω ἓνα γερό ξύλο, γιὰ νὰ βάλῃς γνώση κοιν. Τώρα
ποῦ θὰ γυρίσης, θὰ σοῦ βάλω γνώση σύνθηθ. Βάλ' γνώσ' 'ς
τοῦ κιφάλ' Μακεδ. (Σισάν.) "Ὁ θὰ βάλῃ γνώση ἔγκει' τὸ
καμπζι (δὲν θὰ συνετισθῇ αὐτὸ τὸ παιδί) Μέλαν. || Φρ. Ἡ
ἄκρια τῇ γνώσης (τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς συνέσεως) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Ἡ γνώση τῶν γνωσῶν (συνών. μὲ τὴν προη-
γουμ.) αὐτόθ. Κοντὴ γνώσ' (= ὀλίγη φρόνησις) Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Τῆς γνώσ'ς τὸ δόντ' (ὁ σωφρονιστὴρ ὁδούς)
Τῆν. Συνών. ὁ φ ρ ο ν ι μ ῖ τ η ς. Καλὴ γνώση (εὐχὴ πρὸς
νέους) κοιν. Κἀ' γνώση (= καλὴ γνώση ὁμοίως) Μέλαν.
Κοντὰ 'ς τὴν γνώση (ἐπὶ βεβαιώσεως λεγομένων ἢ ἐπὶ εὐνοή-
του, αὐτονοήτου) κοιν. Κοντὰ 'ς τὸ νοῦ κ' ἡ γνώση (συνών.
μὲ τὴν προηγουμ.) κοιν. Ποιός ἔχασε τὴν γνώση, νὰ τὴν εὐ-
ρησ' ἐσὺ; (εἰρων. πρὸς ἀνόητον) κοιν. Ποιός ἔχασεν τὴν
γνώσ', νὰ εὐρίης ἀτο; (ὁμοίως) Τραπ. Τὸν βαραίνει ἡ γνώ-
ση (εἰρων. ἐπὶ ἀνόητου) κοιν. Ἡ 'ς βαραίνει ἡ γνώση (=
τὸν βαραίνει ἡ γνώση ὁμοίως ἐπὶ ἀνόητου) Μέλαν. Καὶ τὰ
νύχια τ' ἔχ'νε γνώσ' (ἐπὶ λίαν συνετοῦ) Θράκ. (Μυριόφ.)

Νὰ πουλεῖν ἡ γνώση, | ν' ἀγοράζαμεν καμπόση
πολλαχ.

Νὰ 'τανι 'ὰ πουλεῖται ἡ γνώσ'ς τοῦ ταρσί,

θέλανι ν' ἀγοράσ'ν οὐλ' οἱ παλαβοὶ

(συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Λέσβ. || Νὰ 'χα γνώση, νὰ
σοῦ 'δινα κατόση (ἐπὶ μετρίφρονος) Θήρ. Ἡ γνώση νὰ
ἔτουν μὲ τὰ παρᾶδες, ὅλ' ἐγόραζαν (περὶ ἀνοήτου εἰρων.)
Πόντ. Ἐπαθι κι πάλ' γνώσ' δὲν ἔμαθι (ἐπὶ ἀδιορθώτου)
Μακεδ. (Κοζ.) Ψαρά μαλλιά τσαὶ λίγη γνώση (συνών.
μὲ τὴν προηγουμ.) Κρήτ. ("Ἄγιος Γεώργ.)

Γλῶσσα παπούτσ' κι γνώσ' κουκούτσ'

(ἐπὶ προπετῶν καὶ ἀνοήτων) Θράκ. (Ἀμόρ.) Μονὴ ἡ γνώση,
διπλὸς ὁ κόπος (ἐπὶ τῶν νουνεχῶν ἀλλ' ἀπραγμόνων) Ἡπ.
(Παραμυθ.)

Ἄλλοῦ πουλοῦν τὰ γράμματα κι ἄλλοῦ πουλεῖται ἡ γνώση

